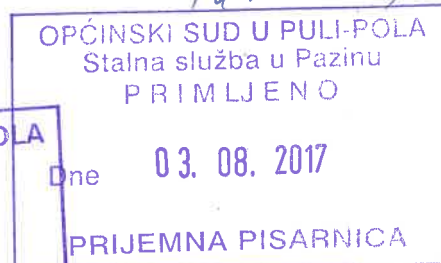
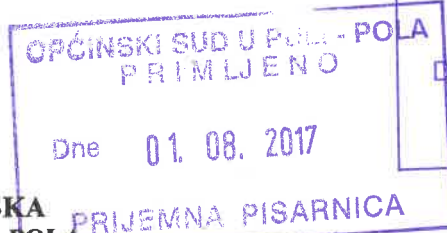

04-09-2017

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U PULI - POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula - Pola

Posl. br. GŽ-1652/16-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Puli-Pola, u vijeću sastavljenom od sudaca Bruna Frankovića, kao predsjednika vijeća, Roberta Fabrisa, kao člana vijeća i suca izvjestitelja, te Kristine Pavičić-Sirotić, kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Gojka Perića vlasnika obrta Pertel iz Pazina, Katun Lindarski 58b, OIB: 29697771114, kojeg zastupa punomoćnik Bojan Zustović, odvjetnik u Pazinu, protiv tuženika Ortis commerce d.o.o. u stečaju iz Čavla, Kikovica b.b., OIB: 27408374267, zastupanog po stečajnom upravitelju Lorisu Raku iz Rijeke, Zagrebačka 18, a kojeg zastupaju punomoćnice Elvira Jović Ban, dipl. iur. kod tuženika, i Edviga Sušenj, odvjetnica u Rijeci, uz sudjelovanje umješaka na strani tuženika Eurostroj nova d.o.o. iz Čavla, Kikovica b.b., OIB: 84567277611, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o žalbama tužitelja, tuženika i umješaka na strani tuženika protiv presude Općinskog suda u Pazinu, posl. br. P-61/14-145 od 30. srpnja 2014., dana 24. srpnja 2017.,

presudio je

Odbijaju se žalbe tužitelja, tuženika i umješaka na strani tuženika, kao neosnovane, te se potvrđuje presuda Općinskog suda u Pazinu, posl. br. P-61/14-145 od 30. srpnja 2014.

Odbijaju se zahtjevi tužitelja i tuženika za naknadu troška žalbenog postupka.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja utvrđena je ništavom bjanko zadužnica potpisana od strane tužitelja kao jamca platca u korist tuženika ovjerena 12. svibnja 2003. kod javnog bilježnika Marije Grozdanić-Dekleva br. Ov 5102/2003 (t. I.), te je tuženiku naloženo da tužitelju vrati bjanko zadužnicu potpisanu od strane tužitelja kao jamca platca u korist tuženika ovjerenu dana 12. svibnja 2003. kod javnog bilježnika Marije Grozdanić-Dekleva br. Ov 5102/2003 (t. II.). Djelomično su utvrđene ništavim obična zadužnica potpisana od strane tužitelja kao dužnika, tužitelja i Eveline Perić kao jamaca platca i tuženika ovjerena 6. rujna 2002. od strane javnog bilježnika Marije Grozdanić-Dekleva br. Ov 9968/2002 te obična zadužnica potpisana od strane tužitelja kao dužnika, tužitelja i Eveline Perić kao jamaca platca i tuženika ovjerena 6. rujna 2002. od strane javnog bilježnika Marije Grozdanić-Dekleva br. Ov 9969/2002, i to u dijelu u kojem je određena isplata zateznih kamata iznad stope koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju (t. III.). Nadalje, proglašena je nedopuštenom ovrha u predmetu tog suda posl. br. Ovr 859/04 osim u

dijelu u kojem je određena ovrha radi naplate novčanih iznosa od 19.520,00 eur u kunsjoj protuvrijednosti sa zateznim kamatama koje teku od 18. veljače 2004. do isplate po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju i od 19.520,00 eur u kunsjoj protuvrijednosti sa zateznim kamatama koje teku od 18. veljače 2004. do isplate po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju te u dijelu koji se odnosi na troškove postupka (t. IV.), dok je u preostalom dijelu odbijen tužbeni zahtjev (t. V.). Ujedno je tuženiku naloženo da naknadi tužitelju troškove postupka isplatom iznosa od 35.579,65 kuna u roku od 15 dana (t. VI.), dok je u preostalom dijelu odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka (t. VII.).

Protiv te presude pravovremene i dopuštene žalbe podnose tužitelj, tuženik i umješac na strani tuženika.

Tužitelj žalbom osporava dio prvostupanjske presude kojim nije udovoljeno njegovom tužbenom zahtjevu te odluku o daljnjim troškovima, i to zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi, u bitnome, navodi kako je iz provedenih dokaza, a posebno iz iskaza zakonskih zastupnika tuženika, nesporno da je prilikom sklapanja ugovora o cesiji od 27. siječnja 2004. postignut sporazum da će tuženik nakon što mu bude plaćen ugovoreni iznos od 100.000,00 kuna vratiti tužitelju sve zadužnice na temelju kojih je tuženik kasnije pokrenuo ovrhu. Točno je da se u čl. 5. ugovora o cesiji navodi povrat bjanko zadužnica, međutim, između stranaka postojao je i usmeni sporazum da će tuženik nakon plaćanja iznosa od 100.000,00 kuna po ugovoru o cesiji vratiti tužitelju sve zadužnice, što je izričito potvrdio i sam zakonski zastupnik tuženika Elvio Renieri na ročištu održanom 1. listopada 2008. Nadalje, navodi kako se treba uzeti u obzir i činjenica da su tužitelj i tuženik u poslovnom odnosu od 1995. i da je tuženik kroz cijeli period njihove suradnje tužitelju zaračunavao zakonske zatezne kamate na devize od čak 35% godišnje, a za koje je sud prvog stupnja utvrdio da su nezakonite. Ističe kako je vještak propustio uzeti u obzir i iznose koje je tužitelj ranije zbog nezakonitih kamata preplatio tuženiku, a koje je tužitelj stavio u prijeboj. Navodi kako je tuženik tužitelju isporučio neispravne strojeve te nije osigurao njihov pravovremeni popravak, pa su strojevi bili u pogonu ukupno 6,5 mjeseci te je i za taj iznos trebalo umanjiti visinu najamnine. Tužitelj drži da je plaćanjem iznosa od 100.000,00 kuna u cijelosti namirio tražbinu tuženika. Podredno, navodi kako je visina duga pogrešno utvrđena jer je tužitelj tražio da vještak utvrdi koji iznos je on zbog nezakonito obračunatih kamata, kako po ugovorima iz kojih potječe tražbina koja se ovrhom naplaćuje, tako i po ranijim ugovorima, platio tuženiku te je upravo taj nezakonito više plaćeni iznos zbog nezakonite kamate na devize stavio u prijeboj. Konačno, vezano uz odluku o parničnim troškovima smatra da je u cijelosti osnovan zahtjev da se utvrdi osnovanom njegova tražbina u iznosu od 104.625,00 kuna kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

Žalbeni je prijedlog tužitelja da se preinači prvostupanjska presuda na način da se u cijelosti udovolji tužbenom zahtjevu uz naknadu svih parničnih troškova tužitelju, a podredno da se žalbu usvoji i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovni postupak. Potražuje i trošak žalbenog postupka.

Tuženik žalbu podnosi protiv t. I., II., VI., te djelomično protiv t. III. i IV. izreke prvostupanjske presude i to u dijelu u kojem je usvojen tužbeni zahtjev, a zbog bitne povrede odredba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi, u bitnome, navodi kako zaključak o ništetnosti bjanko zadužnice sud prvog stupnja temelji na potpuno pogrešnom stavu kako obrtnik da bi stekao svojstvo trgovca treba biti upisan u sudskom registru kao trgovac pojedinac. Navodi kako trgovcem

treba smatrati svaku pravnu ili fizičku osobu koja samostalno i trajno obavlja gospodarsku djelatnost radi ostvarivanja dobiti proizvodnjom, prometom robe ili pružanjem usluga na tržištu (čl. 1. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima), što znači da svakog obrtnika koji se bavi dozvoljenim obrtom treba smatrati osobom koja se bavi trgovačkom djelatnošću – dakle trgovcem. Nadalje, navodi kako je pogrešan stav suda prvog stupnja o djelomičnoj ništetnosti zadužnica broj Ov-9968/2002 i Ov-9969/2002 i to u dijelu u kojem je određena isplata zateznih kamata iznad stope koju banka u mjestu ispunjenja na devizne štedne uloge po viđenju. U tom pogledu ističe kako se za plaćanje zateznih kamata ne primjenjuju isključivo propisi koji su bili na snazi u trenutku nastanka samog obveznog odnosa iz kojeg proistječe obveza plaćanja zatezne kamate, već se na obvezu plaćanja zatezne kamate primjenjuju prisilni propisi koji su na pravnoj snazi od dolaska dužnika u zakašnjenje pa sve do ispunjenja obveze. Iz navedenih razloga pogrešna je i odluka o nedopuštenosti ovrhe sadržana u t. IV. pobijane presude. Oспорava odluku o parničnim troškovima jer smatra da je tužba tužitelja u cijelosti neutemeljena te da stoga tužitelju ne pripada pravo na naknadu parničnog troška.

Žalbeni je prijedlog tuženika da se pobijana presuda preinači na način da se odbije tužba i tužbeni zahtjev te tužitelju naloži da tuženiku naknadi parnični trošak, a potražuje i trošak žalbenog postupka.

Umješac na strani tuženika žalbu podnosi protiv prvostupanjske presude zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o parničnom trošku. Također, osporava i raspravno rješenje od 18. lipnja 2008. te rješenje od 16. travnja 2009. jer smatra da nisu postojali uvjeti da se dopusti preinaka tužbe, odnosno da je preinaka učinjena izvan prekluzivnog roka od 15 dana. Ukazuje kako je ovršni zahtjev na kunski iznos, dok u presudi postoji iznos u eur, a i zakonska kamata je jednostrano određena od strane suda bez razumljivog razloga. Sud prvog stupnja je utvrdio ništavom bjanko zadužnicu i to iz razloga što navodno tužitelj nije trgovac, pa nije mogao izdavati zadužnicu, međutim, u dokaznom postupku priložene su ovršne isprave i to ovršni i javnobilježnički ugovor o najmu i ugovori o priznanju duga, te je financijsko vještačenje potvrdilo da je tužitelj dužan iznos od 725.263,12 kuna, pa slijedom iznesenog ne stoji zaključak suda da ovrha nije dopuštena. Nadalje, navodi kako je sud prvog stupnja počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. i st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku. Ističe kako izreka u t. IV. nerazumljiva i proturječna, a u t. I., II. i III. izreke sud prvog stupnja odlučuje izvan ovlaštenja tužitelja koja su sudskim rješenjem prethodno određena, dok je t. III. i IV. izreke presude prekoračen tužbeni zahtjev. U žalbi upućuje na povredu odredbi parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 8. Zakona o parničnom postupku jer Ortis commerce d.o.o. u stečaju ne može biti tužena strana s obzirom da su univerzalnom sukcesijom, prava i obveze prešla na Eurostroj nova d.o.o. Navodi da je nejasno zašto je sud prvog stupnja jednostrano utvrđivao ovrhu u iznosu od 19.520,00 eur, s obzirom na utvrđenu visinu potraživanja od 725.263,12 kuna. Oспорava i odluku o troškovima postupka.

Žalbeni je prijedlog umješaca na strani tuženika da se prvostupanjska presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev, ili da se prvostupanjska presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

S tim je žalbama postupljeno u skladu s odredbom čl. 359. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13. i 89/14. - dalje: ZPP).

Tužitelj je dostavio odgovor na žalbu tuženika u kojem navodi kako tuženik u žalbi pogrešno tumači odredbe Zakona o trgovačkim društvima, te da su netočni navodi o visini

stope zateznih kamata. Stoga, predlaže da se žalba tuženika odbije kao neosnovana, a potražuje i trošak sastava odgovora na žalbu.

Žalbe nisu osnovane.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu postavljenom prema tuženiku, sud prvog stupnja je utvrdio kako je ništava bjanko zadužnica ovjerena 12. svibnja 2003. kod javnog bilježnika Marije Grozdanić-Dekleva br. Ov 5102/2003, jer tužitelj u smislu odredbe čl. 183.a Ovršnog zakona („Narodne novine“ br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03. – dalje: OZ) nije mogao izdati bjanko zadužnicu, iz kojeg razloga je tuženiku naložio njezino vraćanje, dok je u pogledu običnih zadužnica sud prvog stupnja utvrdio djelomičnu ništavost u pogledu visine zateznih kamata, pa je sukladno navedenom proglasio nedopuštenom ovrhu u predmetu tog suda posl. br. Ovr 859/04, osim u dijelu u kojem je određena ovrha radi naplate novčanih iznosa od 19.520,00 eur u kunsjoj protuvrijednosti sa zateznim kamatama koje teku od 18. veljače 2004. do isplate po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju i od 19.520,00 eur u kunsjoj protuvrijednosti sa zateznim kamatama koje teku od 18. veljače 2004. do isplate po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju te u dijelu koji se odnosi na troškove postupka. U preostalom dijelu sud prvog stupnja je odbio tužbeni zahtjev.

Ispitujući prvostupanjsku presudu u granicama žalbenih navoda, a pazeći dodatno po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ocjena je ovog suda da je sud prvog stupnja ispravno utvrdio u postupku sve odlučne činjenice, te je na takvo utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo. Pri tome, sud prvog stupnja nije počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, kao ni one na koje ukazuju žalbe.

Pobijana presuda sadrži potpuno razumljivo i neproturječno obrazloženje sa jasnim razlozima koji su u skladu sa provedenim dokazima, a u skladu s kojima je i utvrđeno činjenično stanje, radi čega ovaj sud smatra da predmetna presuda nema nikakvih nedostataka zbog kojih se ista ne bi mogla ispitati te su neosnovani žalbeni navodi o počinjenoj bitnoj povredi odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Nadalje, sud prvog stupnja nije počinio ni bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 8. ZPP-a, već je pravilno utvrdio kako u smislu odredbe čl. 195. ZPP-a ne postoje prepreke da se parnica između tužitelja i tuženika dovrši, a posebno imajući u vidu da su tužitelj i tuženik izjavili protivljenje na zahtjev Eusrostroy nova d.o.o. da stupi na mjesto tuženika.

Također, neosnovani su žalbeni navodi o počinjenoj bitnoj povredi odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 12. ZPP-a, jer je sud prvog stupnja odlučio u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva, odnosno u granicama iznosa u pogledu kojeg se vodi ovršni postupak posl. br. Ovr 859/04 i sadržaja ovršnih isprava na temelju kojih je i određena navedena ovrha, a čija pravna valjanost je predmet ispitivanja u predmetnoj parnici.

Vezano uz žalbene navode umješača na strani tuženika valja istaknuti kako je sud prvog stupnja dopuštajući preinake tužbenog zahtjeva postupio u skladu s odredbom čl. 190. st. 2. ZPP-a, jer je tužitelj već u žalbi protiv rješenja o ovrsi ukazao na pravnu nevaljalost

zadužnica, a iz kojih razloga je, između ostalog, i upućen na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom.

Suprotno žalbenim navodima tuženika i umješaka na strani tuženika, sud prvog stupnja je pravilno primijenio materijalno pravo kada je utvrdio da je ništava bjanko zadužnica ovjerena kod javnog bilježnika Marije Grozdanić-Dekleva pod posl. br. Ov 5103/2003 od 12. svibnja 2003., budući da su u vrijeme izdavanja predmetne zadužnice samo trgovci (trgovačka društva i trgovci pojedinci) mogli izdavati takve bjanko zadužnice sukladno odredbi čl. 183.a OZ-a, dok je u postupku nesporno utvrđeno da tužitelj kao vlasnik obrta Pertel nije bio upisan u sudskom registru u svojstvu trgovca pojedinca (čl. 3. Zakona o trgovačkim društvima - „Narodne novine“ br. 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03.). Kako tužitelj nije imao svojstvo trgovca, nije mu bilo dopušteno izdavati bjanko zadužnice pa je u skladu s odredbom čl. 103. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 53/91., 73/91., 111/93., 91/96., 112/99., 88/01. – dalje: ZOO) predmetna bjanko zadužnica ništava.

Nadalje, sud prvog stupnja je, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, pravilno utvrdio kako su zadužnice od 6. rujna 2002. izdane kao osiguranje tuženikovog potraživanja prema tužitelju s osnove ugovora o najmu br. 138/2002 i 139/2002 koji se odnose na najam buldozera Fiat BD 20 i valjka Bitelli Nibbio DTV 75 za mjesečnu najamninu od 29.734,00 kuna u protuvrijednosti minimalno 4.000,00 eura za svaki od ta dva stroja uvećano za PDV, te da se u slučaju zakašnjenja u plaćanju tužitelj suglasio s plaćanjem na ime zakašnjenja zatezne kamate od 1,25 % mjesečno i dodatnih 1,75 % mjesečno za štetu koju tuženik trpi zbog zakašnjenja kao razliku do potpune naknade štete.

Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja sud prvog stupnja pravilno zaključuje kako je navedenim ugovorima o najmu, odnosno zadužnicama predviđena isplata kamata u slučaju da tužitelj do dospijeca ne ispunji svoje obveze. Međutim, imajući u vidu ugovorenu visinu kamata sud prvog stupnja je u smislu odredbi čl. 400., čl. 277. i čl. 103. ZOO-a pravilno utvrdio kako su djelomično ništave obične zadužnice ovjerene kod javnog bilježnika Marije Grozdanić-Dekleva pod posl. br. Ov 9968/2002 i Ov 9968/2002 od 6. rujna 2002. u dijelu u kojem je ugovorena kamatna stopa iznad stope koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju, budući da je ugovorima o najmu ugovorena primjena valutne klauzule, a kako to proizlazi i iz predmetnih običnih zadužnica, pa su u tom dijelu neosnovane žalbe tuženika i umješaka na strani tuženika.

U odnosu na žalbene navode tuženika o primjeni stopa zatezne kamate valja istaknuti kako tuženik kao ovrhovoditelj može u ovršnom postupku postupiti u skladu s odredbom čl. 27. OZ-a, a sud prvog stupnja je utvrđujući da je djelomično ništava ugovorena kamatna stopa na pravni odnos stranaka pravilno primijenio stope kamata koje su u trenutku izdavanja zadužnica bile dopuštene, odnosno stope koje banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju, sve to s obzirom na ugovorenu primjenu valutne klauzule.

U postupku je utvrđeno da je na temelju ugovora o cesiji od 27. siječnja 2004. tužitelj ustupio svoje potraživanje od BM Euromonta d. o. o. u iznosu od 100.000,00 kuna u korist tuženika, čime je podmirio dospjela potraživanja u visini od 100.000,00 kuna po računima za najamninu strojeva i to račun br. 138-08 u iznosu od 36.275,48 kuna, račun br. 135 od 36.275,48 kuna i račun br. 138-09 od 27.449,04 kune, dok se je tuženik obvezao po primitku sredstava na žiro račun vratiti tužitelju bjanko zadužnice. Međutim, tim ugovorom tuženik se nije obvezao vratiti tužitelju i obične zadužnice, niti se navedeno može nedvojbeno utvrditi iz

iskaza zakonskog zastupnika tuženika Elvija Renieria, kako to pogrešno navodi tužitelj u žalbi, pa se i u tom dijelu ocjenjuje pravilnom odluka suda prvog stupnja.

Također, neosnovani su žalbeni navodi tužitelja kako je isplatom iznosa od 100.000,00 kuna u potpunosti podmirio svoje dugovanje prema tuženiku, budući da je i sam tužitelj u svom iskazu naveo da uplatom iznosa od 100.000,00 kuna nije podmireno cjelokupno dugovanje, a i na temelju provedenog vještačenja sud prvog stupnja je utvrdio da je sukladno ugovoru o priznanju duga od 31. srpnja 2002. dugovanje tužitelja prema tuženiku iznosilo 269.687,32 kune na ime glavnice i 10.780,18 kuna za zatezne kamate, dok je daljnje dugovanje tužitelja prema tuženiku iznosilo 761.785,08 kuna na ime najamnine za buldožer (12 mjeseci) i valjak (devet mjeseci). Tužitelj je isplatio tuženiku na ime tih obveza ukupno 557.927,75 kuna, te preostalo dugovanje iznosi 484.324,83 kune.

Pri tome se ocjenjuju neosnovanim žalbeni navodi tužitelja kojim osporava nalaz i mišljenje vještakinje Bojane Galinac, jer je povodom primjedbi tužitelja vještakinja dopunila svoj nalaz i mišljenje, a i usmeno je na ročištu dala jasne i detaljne odgovore na pitanja i primjedbe tužitelja, te nakon njezinog usmenog saslušanja tužitelj nije tražio da se isto obnovi ili da se zatraži mišljenje drugih vještaka. Tužitelj samo paušalno navodi kako je i ranije tuženiku plaćao kamate koje su nezakonite, međutim u prilog svojih tvrdnji nije dostavio nikakve dokaze, niti je naveo na temelju kojih ugovora je vršio takva plaćanja na što je tužitelju i ukazano u postupku.

Stoga je, imajući u vidu visinu tražbine tuženika iz ugovora o najmu, odnosno zadužnica, sud prvog stupnja postupio pravilno i zakonito kada je proglasio nedopuštenom ovrhu u predmetu tog suda posl. br. Ovr 859/04, osim u dijelu u kojem je određena ovrha radi naplate novčanih iznosa od 19.520,00 eur u kunskoj protuvrijednosti sa zateznim kamatama koje teku od 18. veljače 2004. do isplate po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju i od 19.520,00 eur u kunskoj protuvrijednosti sa zateznim kamatama koje teku od 18. veljače 2004. do isplate po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju.

Upravo je tuženik u prijedlogu za ovrhu od 27. listopada 2004. naveo kako je ovršenik (ovdje tužitelj) na temelju obične zadužnice posl. br. Ov 9969/2002 od 6. rujna 2002. dužan iznos od 19.520,00 eur u kunskoj protuvrijednosti s kamatama kako je to navedeno u ugovoru o najmu br. 139/2002, odnosno da je na temelju obične zadužnice posl. br. Ov 9968/2002 od 6. rujna 2002. dužan iznos od 19.520,00 eur u kunskoj protuvrijednosti s kamatama kako je to navedeno u ugovoru o najmu br. 138/2002, a kako to proizlazi i iz navedenih ovršnih isprava, pa se u tom dijelu ocjenjuju neosnovanim žalbeni navodi tuženika i umješača na strani tuženika.

Nadalje, kako je i sam tužitelj u svom iskazu naveo da su radovi kasnili zbog kvarova na predmetnim strojevima, ali i zbog drugih razloga, te s obzirom da je i u građevinskom dnevniku zabilježeno da je na početku buldožer dopremljen neispravan što je kasnije uklonjeno, da je dolazilo do kvarova tih strojeva, ali ne i da bi u pretežnom dijelu izvođenja radova strojevi bili nefunkcionalni, ocjena je i ovog suda kako je do prekida radova dolazilo i zbog drugih razloga kao što su kvarovi na ostalim strojevima, hladnoća, rad u zimskim uvjetima, nedostatak goriva. Zbog toga su neosnovani žalbeni navodi tužitelja kako nije dužan podmiriti najamninu za strojeve zbog njihove neispravnosti odnosno nemogućnosti korištenja, odnosno da je u obvezi podmiriti najamninu za strojeve za samo 6,5 mjeseci.

Budući da je u pogledu običnih zadužnica ovjerenih kod javnog bilježnika Marije Grozdanić-Dekleva pod posl. br. Ov 9968/2002 i Ov 9968/2002 od 6. rujna 2002. utvrđena samo djelomična ništavost u pogledu visine zateznih kamata, a u postupku je utvrđeno da se tuženik ugovorom o cesiji nije obvezao predati tužitelju i te zadužnice, već samo bjanko zadužnicu, sud prvog stupnja je pravilno odbio tužbeni zahtjev tužitelja usmjeren na vraćanje navedenih zadužnica.

Konačno, pravilna je i zakonita odluka suda prvog stupnja o troškovima parničnog postupka, kako po osnovu (čl. 154. st. 3. ZPP-a), tako i po visini (čl. 155. ZPP-a i Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika), te su u tom pogledu u cijelosti neosnovane žalbe.

Slijedom svega navedenog, valjalo je odbiti žalbe tužitelja, tuženika i umješaka na strani tuženika, kao neosnovane, te potvrditi prvostupanjsku presudu, a sve na temelju odredbe čl. 368. ZPP-a.

Kako su žalbe tužitelja i tuženika u cijelosti odbijene kao neosnovane, valjalo je na temelju odredbe čl. 166. st. 1. u vezi s čl. 154. st. 1. ZPP-a odbiti i njihove zahtjeve za naknadom troškova žalbi, kao i zahtjev tužitelja za naknadom troška sastava odgovora na žalbu, a koji sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a nije bio nužan za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

U Puli-Pola 24. srpnja 2017.

Predsjednik vijeća:

Bruno Franković

